

Γιατί μέ τή μορφή πύρινης γλώσσας;

Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς

Γνωρίζεις ότι τό πῦρ εἶναι δυνατό, γνωρίζεις πώς φωτίζει καί ζεσταίνει. Ἀλλά ὅταν μιλάς γιά τό Ἅγιο Πνεῦμα πρόσεξε νά μήν σκέπτεσαι ὑλικά ἀλλά πνευματικά. Γίνεται λόγος λοιπόν, γιά τήν πνευματική δύναμη, γιά τό πνευματικό φῶς καί γιά τήν πνευματική ζεστασιά. Καί αὐτά εἶναι: ἡ δυνατή θέληση, ὁ φωτισμένος νοῦς καί ἡ ζέση τῆς ἀγάπης. Μ' αὐτά τά τρία πνευματικά ὄπλα ἐξόπλισε τό Ἅγιο Πνεῦμα τούς στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ γιά νά ἀντιμετωπίσουν τόν κόσμο. Ὁ Διδάσκαλος τούς εἶχε ἀπαγορεύσει ἀκόμα καί ράβδο νά φέρουν ἀπό τά ἐπίγεια ὄπλα.

Γιατί τό πῦρ ἐμφανίζεται μέ τή μορφή γλωσσῶν πάνω ἀπό τά κεφάλια τους; Ἐπειδή οἱ ἀπόστολοι ἔπρεπε μέσω τῆς γλώσσας νά κηρύξουν στούς λαούς τό χαρμόσυνο νέο, τήν εὐαγγελική ἀλήθεια καί ζωή, τήν ἐπιστήμη τῆς μετάνοιας καί τῆς συγχώρεσης. Μέ τόν λόγο ἔπρεπε νά μάθουν μέ τόν λόγο νά θεραπεύουν, μέ τόν λόγο νά παρηγοροῦν, μέ τόν λόγο νά ἀγιάζουν καί νά καθοδηγοῦν, μέ τόν λόγο νά φροντίζουν τήν Ἐκκλησία. Ἐπίσης, μέ τόν λόγο νά ἀμύνονται, ἀφοῦ τούς εἶπε ὁ Ὁδηγός νά μήν φοβοῦνται τούς διώκτες καί νά μήν ὑπερασπίζονται ἑαυτούς στά δικαστήρια κατά τό δοκοῦν.

Θά μπορούσαν ἄραγε νά μιλοῦν τή συνηθισμένη γλώσσα τῶν ἀνθρώπων γιά τό μέγιστο χαρμόσυνο νέο τό ὁποῖο ἔφθασε ποτέ στά αὐτιά τῶν ἀνθρώπων, ὅτι ὁ Θεός ἐμφανίστηκε στή γῆ καί ἀνοιξε στούς ἀνθρώπους τίς πύλες τῆς ἀθάνατης ζωῆς; Θά μπορούσε ἄραγε ὁ ἄνθρωπος μέ τή θνητή ἀνθρώπινη φύση νά διαδώσει αὐτό τό ζωοποιό βάλσαμο μέσα ἀπό τή δυσωδία τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας καί μάλιστα ἕως τήν ἄκρη τοῦ κόσμου; Μέ τίποτα καί ποτέ. Μόνο τό πύρινο Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ μπορούσε νά τό κάνει, τό ὁποῖο διά στόματος τῶν ἀποστόλων σκόρπισε οὐράνιες σπίθες στό ἐπίγειο σκοτάδι.

Ἀλλά, ἄνθρωπε, δέν αἰσθάνθηκες ποτέ τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ μέσα σου; Δές, καί ἐσύ εἶσαι βαπτισμένος μέ Πνεῦμα· μέ νερό καί Πνεῦμα. Ἄραγε ποτέ δέν σέ ξάφνιασε μέσα σου κάποια μεγάλη καί φωτεινή σκέψη, σιωπηρός λόγος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος; Ποτέ δέν σέ ξάφνιασε σάν ἄνεμος καί δέν φούντωσε μέσα στήν καρδιά σου ἡ ἀγάπη γιά τόν Δημιουργό σου φέρνοντάς σου δάκρυα στά μάτια; Παραδώσου στήν θέληση τοῦ Θεοῦ καί φύλαξε αὐτό πού δονεῖ τήν ψυχή· θά γνωρίσεις τό θαῦμα τῆς Πεντηκοστῆς, πού στάθηκε πάνω ἀπό τούς ἀποστόλους.

Τά δῶρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Ἰωάννου Α. Καραβιδόπουλου

Τό Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι ἡ σφραγίδα πού ξεχωρίζει τόν χριστιανό ἀπό τόν μή χριστιανό, εἶναι ἡ ἐγγύηση τοῦ Θεοῦ γιά τό ἐλπιδοφόρο μέλλον πού ἀναμένει τόν κάθε πιστό, ἐφ' ὅσον αὐτό εἶναι ἡ ἀπαρχή, ὁ πρῶτος καρπός, ἡ πρόγευση τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν.

«Ὁ καρπός τοῦ Πνεύματος ἐστὶν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια» (Γαλ. 5, 22). Τά ἐκδηλώματα αὐτά ἀποτελοῦν τήν σφραγίδα τοῦ χριστιανοῦ, τά γνωρίσματα τοῦ «πνευματικοῦ» ἀνθρώπου, τά χαρακτηριστικά τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Τό Ἅγιο Πνεῦμα δέν εἶναι λοιπόν θεωρία, ἀλλά κάτι πολύ πιό συγκεκριμένο καί ἀπτό, εἶναι ἡ καινούργια ζωή πού προσφέρει ὁ Χριστιανισμός στήν ἀνθρωπότητα.

Ἡ ζωή αὐτή χαρακτηρίζεται ὄχι ἀπό τό μίσος πού σκοτώνει τούς ἀνθρώπους ἀλλά ἀπό τήν ἀγάπη πού ἐξυψώνει τό ἀνθρώπινο πρόσωπο· ὄχι ἀπό τήν κατήφεια καί τόν φόβο τῆς μελλοντικῆς τιμωρίας ἀλλά ἀπό τήν

χαρά τῆς τωρινῆς καί ἀναμενόμενης λυτρώσεως· χαρακτηρίζεται ἀκόμη ἀπό τήν εἰρήνη πρὸς τό Θεό, πρὸς τόν ἄλλο ἄνθρωπο, πρὸς τόν ἑαυτό μας· ἀπό τήν μακροθυμία ἔναντι τῶν ἀδυναμιῶν καί τῶν προσβολῶν τοῦ συνανθρώπου· ἀπό τήν χρηστότητα καί ἀγαθωσύνη πού ἐκφράζουν θετικότερα τήν στάση ἔναντι τοῦ ἀδελφοῦ· ἀπό τήν πίστη στό λυτρωτικό ἔργο τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ πού ὀλοκληρώνεται μέ τήν ἀνάσταση· ἀπό τήν πραότητα καί τήν ἐγκράτεια πού συμπληρώνουν τό πορτραῖτο τοῦ χριστιανοῦ πού ζεῖ ἐν Πνεύματι Θεοῦ, πού ζεῖ δηλ. μέσα στά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας καί παράγει τούς γλυκεῖς καρπούς τῆς ζωῆς Πνεύματος.

Ὅπου δέ κυριαρχεῖ τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ μέ τίς παραπάνω ἐκδηλώσεις του, ἐκεῖ ὑπάρχει καί ἡ πραγματική ἐλευθερία, ἡ ἐν Χριστῷ ἐλευθερία, ἡ ἐλευθερία ἀπό τόν νεκρό τύπο τοῦ νόμου, ἀπό τήν φθορά, ἀπό τόν θάνατο· ἡ ἐλευθερία τοῦ Πνεύματος πού εἶναι ζωή, «ὑδωρ ζῶν» προσφερόμενο δωρεάν καί κατά χάρη στόν διψασμένο γιά ζωή ἄνθρωπο.

Μεθᾶς μέ ὄ,τι πίνεις

(†) Μητροπολίτου Μελετίου Καλαμαρά

Ἐορτάζουμε τήν ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί τήν φανέρωσή του, γιατί μέ τήν ἐπιφοίτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος φανερώθηκε ἡ δόξα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Δοξάζουμε τό πανάγιο Πνεῦμα, διότι τούς ἁλιεῖς, ἀνθρώπους ἀγροίκους, τούς ἔκανε πανσόφους. Πάνσοφοι ἔγιναν οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι, ἀφοῦ κατάλαβαν: τί εἶναι ὁ Θεός, τί εἶναι ἡ ψυχή, τί εἶναι ὁ κόσμος. Πάνσοφοι, ἀφοῦ κατάλαβαν, τί σχέση ἔχει ὁ ἄνθρωπος μέ τόν Θεό, μέ τόν ἑαυτό του, μέ τόν κόσμο. Πάνσοφοι, διότι μέ τόν φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔστρεψαν καρδιά καί νοῦ πρός τά ἄνω· πρός τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καί τήν αἰώνια ζωή. Πάνσοφοι οἱ ἀπλοῖ ἁλιεῖς. Ὅχι μέ τήν δύναμή τους μά μέ τήν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Πάνσοφοι οἱ ἀπόστολοι! Ἄσοφοι οἱ γραμματεῖς, οἱ φαρισαῖοι. Οἱ σοφοί καί οἱ φιλοσοφοί. Θά προσθέταμε σήμερα: καί οἱ τεχνοκράτες τοῦ κόσμου τούτου. Γιατί;

Γιατί χωρίς τήν χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὁ ἄνθρωπος μένει ἐφ' ὅρου ζωῆς νήπιο! Ναι νήπιο! Καί σέ σκέψεις καί σέ συναισθήματα καί σέ πράξεις καί σέ ὄλα. Νήπιο τοῦ χαμοῦ καί τῆς ἀπώλειας. Δέν ξέρει νά φυλάξει τόν ἑαυτό του. Παράδειγμα φέρνει ὁ Χριστός τήν χαμένη δραχμή. Ἡ μέ

λόγια τοῦ σήμερα ἓνα τσέκ πού ἀξίζει ὀλόκληρη περιουσία. Μά ἔφυγε ἀπό τά χέρια τοῦ Κυρίου του. Πολύτιμο ἦταν τό τσέκ, μά ὁ ἀέρας τό πέταξε στά σκουπίδια καί μετά ἀπό λίγο γίνεταί σκουπίδι. Καί σαπίζει ἀνάμεσα στά σκουπίδια. Μά δέν ἦταν σκουπίδι· ἦταν πολύτιμο.

Ἔτσι καί ὁ ἄνθρωπος πού φεύγει ἀπό τά χέρια τοῦ ἰδιοκτήτη καί Δημιουργοῦ του, τοῦ Θεοῦ, πέφτει στά σκουπίδια καί γίνεται σκουπίδι. Τί φοβερό κατάντημα. Δέν μπορεῖ νά προστατεύσει τόν ἑαυτό του. Καί τό ἀκόμη χειρότερο ἐνῶ προχωρεῖ στήν ἀπώλεια φαντάζεται τόν ἑαυτό του σοφό, μεγάλο, ἰσχυρό!

«Φάσκοντες εἶναι σοφοί, ἐμωράνθησαν. Καί ἐλάτρευαν τήν κτίσιν παρά τόν κτίσαντα». Ὑποδουλώθησαν σωματικά καί πνευματικά στά δημιουργήματα. Κόλλησε ἡ καρδιά τους στά ἀσήμαντα. «Παρεσυνεβλήθησαν τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις». Γιατί; Πῆραν δρόμο στραβό. Δέν ἔφαξαν γιά τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Κυνήγησαν τό πνεῦμα τοῦ κόσμου. Δέν ἀναζήτησαν τά ἄνω καί κόλλησαν στά κάτω.

Ἔτσι καταντοῦν ὅσοι ὑποτιμοῦν μέσα τους τήν σοφία πού φανέρωσε

στόν κόσμο ὁ Θεός γιά τήν σωτηρία μας. Καί μεθοῦν μέ δικές τους φιλοσοφίες. Δηλαδή μέ αἰσχροφιλοσοφίες καί δεκαρο-φιλοσοφίες. Ὅ,τι πίνεις μέ αὐτό μεθᾶς. Ὅποιος πίνει Ἅγιο Πνεῦμα μεθᾶ μέ τήν χάρη τοῦ Θεοῦ. Ὅποιος πίνει ἀπό τά ποτά τῆς ἁμαρτίας, τό παθαίνει σάν τήν ἀρχαία ποιήτρια Σαπφώ, γιά τήν ὁποία λέγει ὁ ἅγιος Βασίλειος: «Ἡ ἀσελγῆς Σαπφώ στά ποιήματά της, τήν ἑαυτῆς ἀσελγείαν διαφημίζει καί ἄδει».

Πόσους ἔχομε σήμερα τέτοιους. Καί μερικοί θεωρήθηκαν παιδαγωγοί τοῦ κόσμου τούτου. Αὐτοί φάχνουν γιά νέα θρησκεία, διότι δέν μποροῦν νά ἐκτιμήσουν τήν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τό νέο χρειάζεται στήν τεχνολογία· ἀλλά ὅταν τό ζητᾶμε γιά τήν ἠθική καί τήν θρησκεία αὐτό εἶναι ἀλλοτριώση. Πειραματιζόμαστε γιά ὄλα, ἀφοῦ καταπατήσαμε τήν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καί μακριά ἀπό τόν Χριστό, πνιγόμαστε σέ μιά σταγόνα νερό.

Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καί ὁ κόσμος

Ἀρχιμ. Νικάνωρος Καργιάννη

Ὁ σύγχρονος πολιτισμὸς μας εἶναι στήν οὐσία του ἀντιπνευματικός. Γι' αὐτό καί ὁ ὀρθολογιστῆς ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας ἀρνεῖται πεισματικά νά παραδεχθεῖ τήν ἀλήθεια τὸν Τριαδικοῦ Θεοῦ. Μὲ τήν ἠθική ἀταξία τῆς ζωῆς του φυγαδεύει τοὺς καρπούς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τήν ἀληθινή ἀγάπη, τήν πραγματική χαρά, τὴ βαθιὰ εἰρήνη, τὴ μακροθυμία, καί τὴν πηγαία καλοσύνη. Ἀποθεώνει τὸ πρόσκαιρο, τὸ ἐπιφανειακό, τὸ φανταχτερό. Δέν θέλει νά διακρίνει τὸ σημαντικό ἀπὸ τὸ εὐτελές, τὸ ὀρθὸ ἀπὸ τὸ ἐσφαλμένο. Μὲ ἀλαζονεία ἰσχυρίζεται ὅτι ὄλα εἶναι σχετικὰ καί τὸ μόνο πὸ ἀξίζει νά ἐπιδιώκει κάποιος εἶναι τὸ χρήσιμο καί τὸ ἰδιοτελές. Χωρὶς τὴν πνοή καί τὸ φωτισμὸ

τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅσο καί ἂν προσπαθεῖ μόνος του δέν μπορεῖ νά ἀπελευθερωθεῖ ἀπὸ τὴ θολὴ σύγχυση καί τὸν παραλογισμὸ στὸν ὁποῖο ζεῖ. Μιλᾶ γιά τὴν ἐνότητα ἀλλὰ ζεῖ τὴ διαίρεση, τὸ διχασμὸ καί τὴ διάσπαση. Διακηρύττει ὅτι βρίσκεται στήν ἐποχὴ τῆς ἐπικοινωνίας, πὸ καταργεῖ σύνορα καί φραγμούς, καί ὅμως ἐγκλωβίζεται στήν ἀπομόνωση, τὴ μοναξιά, τὴν πλήξη καί τὴν κατάθλιψη.

Ἄγαπητοὶ ἀδελφοί, μόνο μὲ τὴν κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μπορεῖ ὁ ἄγωνας μας νά ἔχει καρπούς γιά νά ἐπανορθώσουμε τὴ σχέση μας, τὴν κοινωνία, μὲ τὸν ἑαυτό μας, τὸν Θεὸ καί τοὺς ἄλλους. Ἀμήν.